

ἐπιθεωρῶσιν ἕκαστος τὸν μαχητὴν του, ὅπως ἴδωσιν ἂν ᾗτο ὠπλισμένος ἐντελῶς, ἂν ὁ θώραξ ᾗτο καλῶς ἐμπεπορημένος καὶ ἡ πανοπλία ἰσχυρὰ καθ' ἅπαντα αὐτῆς τὰ μέρη. Εἶτα ὁ μάρτυς τοῦ Ἀνσέλμου, πλησιάζας τὸν ἀγνωστον ἱππότην, ἐξήτασεν ἰδίᾳ χειρὶ, μὴ ὑπὸ τὰς ἐκ μεταξὺς ταινίας, δι' ὧν ἐδένετο ἡ κόρυς ἐπὶ τοῦ περιλαιμίου, ὑπῆρχε χαλκός, σίδηρος, ἢ ἄλλο τι μέταλλον.

Αὐτὸ τοῦτο ἔπραξε καὶ ὁ κόμης τῆς Ἀγγαλῶνος πρὸς τὸν Ἀνσέλμον. Ἄλλ' ἀμφοτέροι ἐπέστησαν, ὅτι οὐδεὶς ὑπεκρύπτετο δόλος.

Μετὰ τοῦτο, οἱ δύο ἀντίπαλοι ἀντήλλαξαν τὰ ξίφη των, διότι ἡ συνθήκη ἀπῆται ὁ εἰς νὰ μονομαχήσῃ ἔχων τὸ ξίφος τοῦ ἐτέρου, ἀμφοτέρα δὲ τὰ ξίφη ἐδοκιμάσθησαν ὑπὸ τῶν μακτῦρων, ὅπως ἀποκλεισθῇ πᾶσα ὑπόνοια, ὅτι κατὰ τὴν κατασκευὴν αὐτῶν εἶχεν ἐμφιλοχωρήσῃ δόλος, ἢ εἶχε γίνῃ χροῖσις ἀκαταλλήλου ὕλικου.

Δὲν ἐμέτρησαν δὲ τὸ μήκος αὐτῶν, διότι τὸ τοῦ Ἀνσέλμου ᾗτο βραχύτερον, καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐξουδετέρου τὸ πλεονέκτημα, ὅπερ εἶχεν ὁ Ρογήρος ὧν ὕψηλότερος.

Κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους, ἄλλαι ἐξετάσεις δὲν ἐγίνοντο. Βραδύτερον, ὅτε τὰ ἦθη μετεβλήθησαν καὶ αἱ ψυχαὶ διεφθάρησαν, ὑπερίσχυεν ἡ συνθήκη νὰ φέρῃ ὁ προκαλούμενος ἀμυντικὰ καὶ ἐπιθετικὰ ὅπλα δι' ἐαυτὸν καὶ τὸν ἀντίπαλόν του.

Τότε δὲ κατ' ἀνάγκην μέγα μέρος τῆς ἡμέρας κατηναλίσκετο εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ὅπλων, διότι ἐν τῇ πανοπλίᾳ ἀναμίνυον τινὲς τεμάχια προσηρμοσμένα δι' ἡλῶν ἐκ κασσιτέρου, κόρυθας ἐστιλβωμένας ἔσωθεν κατὰ τόπον ἀφαιροῦντα τὴν ὄρασιν, ἢ κατασκευασμένας διὰ τῆς αὐτῆς τέχνης, ὥστε ὁ φέρων αὐτάς, μόνον πρὸς τὸν οὐρανὸν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ· περιχειρίδας, αἵτινες σφίγγουσιν ἰσχυρῶς ἐτραυματίζον δι' αἰχμῶν τὰς φερούσας αὐτάς χεῖρας· θώρακας δηλητηριασμένους, οἵτινες σχίζοντες τὴν ἐπιδερμίδα μετέδιδον εἰς τὸ αἷμα τὸ θανατηφόρον δηλητήριον... ἔτι περισσότερον... ἐπιγαστρίαι καὶ περινημίδας ἐκ χαρτονίου, κεκαλυμμένας τεχνικώτατα δι' ἐλασμάτων ἀργύρου... Ὅθεν καὶ πάντες οἱ ἀγαθοὶ συγγραφεῖς, οἵτινες συνέγραψαν τοιαύτης ὕλης βιβλία, ἀναφωνοῦσι συχνάκις· ὦ ἦθη! ὦ καιροί!

Οἱ μάρτυρες, μετὰ ταῦτα, ἔθεσαν εἰς χεῖρας τῶν ἀντιπάλων τὰς ἄκρας ταινίας, ἐχούσης μήκος τριῶν περίπου ὀργυῶν, καὶ ἱπεύσαντες αὐτὴς διέτρεξαν τὸ πεδίου παρατηροῦντες μὴ εἶχε λάκκον τινὰ ἢ ὕψωμα, δυνάμενον νὰ κωλύσῃ τὴν ὀπισθοχώρησιν τῶν ἱπποτῶν... μεθ' ὃ ἐπανελθόντες εἰς τὴν παρὰ τούτους θέσιν των, ἔνευσαν εἰς τὸν στρατάρχην ὅτι πάντα ἦσαν ἔτοιμα.

Ὁ στρατάρχης τότε ἔπεμψε τὸν κήρυκα, ὅστις διὰ τοῦ ξίφους τῆς δικαιοσύνης ἔκοψε τὴν ταινίαν· ἡ μονομαχία ἤρξατο.

Δὲν θὰ διηγηθῶμεν βεβαίως τὰς περιπετείας τῆς μονομαχίας ταύτης. Δὲν εἶ-

ναι ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ ἡμεῖς ὅσα ἐν πᾶσι σχεδὸν τοῖς ποιήμασι συχνάκις περιγράφονται...

Ὁ θέλων νὰ ἐντρυφήσῃ εἰς τοιαύτην περιγραφὴν δύναται νὰ εὑρῇ μίαν θαυμασίαν ἐν τῇ Ἀπελευθερωθείσῃ Ἱερουσαλὴμ τοῦ Τάσσου, καὶ μίαν θαυμαστὴν ἐν τοῖς Λομβαρδοῖς τοῦ Θωμᾶ Γρόσση,¹ — ζωσῆς δόξης τῆς Ἰταλίας — οὐδενὸς δευτέρου — καὶ ὅπου θέλει εὐχερῶς πρώτου. — Ἀλλως τε καὶ αἱ περιπέτειαι τῆς ἡμετέρας ὑπῆρξαν κοινόταται, οὐδὲν τὸ ἔκτακτον παρουσιάσασαι.

Ὁ Ρογήρος ὑπερτερεῖ λίαν τοῦ ἀντιπάλου του κατὰ τε τὴν ἰσχύον καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα. Ὁ Ἀνσέλμος, πεπειθὼς ὅτι θὰ ἐβοηθεῖτο ἐγκαίρως, ἡμύνητο μετὰ κόπου μεγάλου καὶ ἐδείκνυε προφανῶς ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ πολὺ.

Ἄλλ' ἀφοῦ παρήλθεν ἀρκετὸς χρόνος καὶ εἶδεν ὅτι οὐδεὶς ἐκινεῖτο, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, πρὸς βοήθειάν του, ὑπέθεσεν ὅτι ὁ Ρινάλδος εἶχεν ἐπαναπέσῃ εἰς τὴν συνθήκην αὐτῷ ἀφαιρέσιν καὶ ὅτι εἶχε τὸν λητμονήσῃ. Ὅθεν ἔστρεψε πρὸς τὸν κοντόσταυλον τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἡ αὐτός — ἢ ἄλλος τις τῶν συνωμοτῶν — ὑπενθυμίσῃ αὐτῷ τί ὤφειλε νὰ πράξῃ... Ἀνωφελὲς ἀπόπειρα!...

Οὐδεὶς τῶν ἐκεῖ συνηγμένων, καὶ οἵτινες ἦσαν οὐκ ὀλίγοι, ἀπεπειράθη καὶ νὰ ὑψώσῃ τὴν χεῖρα.

Ὁ Ρογήρος εἶδεν ὅτι παρείχετο αὐτῷ ἡ εὐκαιρία νὰ προχωρήσῃ καὶ καταφέρων αὐτῷ ἰσχυρὸν κτύπημα νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν μονομαχίαν. Ἄλλ', ὡς συμβαίνει πολλάκις, συναισθανόμενος τὴν ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου του ὑπεροχὴν του, ἠθέλησε, πρὸ τῶν ἀλγηδόνων τοῦ θανάτου, νὰ τὸν κάμῃ νὰ δοκιμάσῃ τὰς οὐχ ἦσσαν φοβερὰς ἀλγηδόνας τοῦ τρόμου... Ὡς ἐκ τούτου, ἡ μονομαχία ἐξηκολούθησε μικρὸν ἔτι.

Ὁ Ρογήρος ᾗτο ἄθικτος ἔτι.

Ὁ Ἀνσέλμος, ἀποπλισθεὶς ἐν μέρει, εἶχεν εἰς δύο τρία μέρη διατρυπημένον τὸν θώρακα καὶ πεπιεσμένην τὴν κόρυθα, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἔτι αἱματωθῇ.

Τὰ φοβερά ἐκείνα κτυπήματα ἐπροξέουν αὐτῷ σφοδροὺς πόνους· τοῦτο δέ, ἐπίσης καὶ ἡ ἐκπληξὶς ὅτι δὲν ἐβοηθεῖτο καὶ ὁ φόβος μὴ δὲν ἠθελε βοηθηθῇ ἐγκαίρως, ἐτάραξαν τόσον πολὺ τὸν νοῦν του, ὥστε ἐκτὸς ἐαυτοῦ, ἀπολέσας τὴν ὄρασιν καὶ ἀπελπισθεὶς ἐκ τοῦ ἀναγγέλλοντος τὴν ἡττάν του θορύβου, ἤρξατο νὰ ὀπισθοχωρῇ· ἀνὰ πᾶν βῆμα ἔστρεφεν ἐν ἀπελπισίᾳ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ἀκίνητον ἰστάμενον Καζέρταν, παρέχων οὕτω συχνάκις εὐκαιρίαν εἰς τὸν ἐχθρόν του νὰ τὸν φονεύσῃ δι' ἐνὸς καὶ μόνου κτυπήματος.

Ἐπὶ τέλους, ὁ Ρογήρος, βαρυνθεὶς τὸ παιγνίδιον ἐκεῖνο, ἐδράξατο τῆς πρώτης εὐκαιρίας καὶ δι' ἰσχυροῦ ἀναστροφῆς κτυ-

¹ Ὁ Γρόσσης ἐγεννήθη ἐν Μεδιολάνῳ τῷ 1794 καὶ ἀπέθανε τῷ 1853. Τὸ ποίημά του οἱ Λομβαρδοὶ ἐξυμνήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν φίλων του. Σήμερον ὁμοῦς ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ ἐνθουσιασμός ἐμετρίσθη.

πήματος ἔκοψε τὰς ἐκ μεταξὺς ταινίας, δι' ὧν ἡ κόρυς τοῦ Ἀνσέλμου ᾗτο δεδεμένη ἐπὶ τοῦ περιλαιμίου, καὶ ἐτραυμάτισεν αὐτὸν εἰς τὸν λάρυγγα.

[Ἐπαταῖ συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Εἶδε τὴν κόμησσαν καὶ ἔμεινεν ἀπαθὴς· ἐγίνωσκεν ὅτι ἦτο ἐκεῖ. Ἀλλὰ παρατηρήσας τὸν Σεβεράκ, ἐποίησεν ἐν βῆμα ὀπισθεν. Ἡ μορφή του συνεσπάρθη φρικωδῶς, αἱ τοῦ μετώπου του φλέβες ἐπληρώθησαν αἵματος, τὸ βλέμμα του ἐγένετο ἀτενές.

— Ὁ Πέτρος! στεναῖξας εἶπε μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς, ὥσπερ τρωθεὶς καιρίως.

— Καὶ ὁ Φροσσάρ! ἐβόησεν ὁ κόμης, διευθυνόμενος πρὸς τὸν νέον. Ὁ Φροσσάρ! Ἡμὴν βέβαιος περὶ τούτου!

— Σιγᾶτε, κύριε, εἶπεν αὐστηρῶς ὁ Φροσσάρ. Καὶ ἐθεώρησεν αὐτὸν διὰ τρόπου τόσῃ παραδόξου, ὥστε ὁ Μερλώ ἐκπλαγεὶς καὶ ἀνήσυχος, ἐτήρησε σιγὴν.

Ὁ κόμης ἀπέστρεψε τὴν ὄψιν ἀπὸ τοῦ Σεβεράκ, ὃν ἀπεποιεῖτο τοῦ νὰ θεωρήσῃ ἔνοχον.

Ἦτο ὄντως παράδοξον, ἀφοῦ τόσῃ ἐπιδεικτικῶς ἀνεχώρησε, νὰ ἐπανεῖλθῃ καὶ εὑρῇ τὴν κόμησσαν ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ.

Πῶς δὲ καὶ ὁ Φροσσάρ συνήνεσε νὰ συνοδεύσῃ αὐτόν;

Ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ ἐντεῦξαι τούτων μυστήριόν τι, ὅπερ ἔδει ν' ἀποκαλύψῃ, καὶ ὅπερ ἐπέθυμει θερμῶς.

— Σάρρα, θὰ μοὶ ἐξηγήσητε, εἶπε, πῶς εὐρίσκω ὑμᾶς ἐνταῦθα;

Διὰ τακτικῆς ταῖς γυναῖξαι συνήθους, ἡ Σάρρα ἀφῆκεν ἀμέσως τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἠθέλων νὰ τὴν βάλωσι. Καί, ἀποκρινομένη δι' ἐρωτήσεως εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ἥτις τῇ ἀπευθύνετο,

— Ὑμεῖς, κύριε, ἐκλείσατε τὴν θύραν ἐκείνην; ἠρώτησε, δεικνύουσα δι' ὕψηλόφρονος κινήματος τὴν θύραν τοῦ θαλάμου.

— Ναί, ἀφοῦ ἀνωφελῶς ἐζήτησα ὑμᾶς πανταχοῦ, ἀπεκρίνατο ὁ γέρον... Ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ, ἐξηγήσατέ μοι, θὰ σὰς εἶναι εὐκόλον νὰ διευκρινίσῃτε τὴν ἀλγεινὴν ταύτην θέσιν· πράξατέ το, ἐν τῷ συμφέροντι πάντων...

— Μετὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ταύτην συμπεριφορὰν σας, ἀνέκραξε θρασέως ἡ Σάρρα, πράγματι ἡ δέησίς σας ἔρχεται πολὺ ἔργα· ἠθελήσατε νὰ μεταχειρισθῇτε βίαν. Αἶ, λοιπόν! Ἐξακολουθήσατε.

Καὶ σταυρώσασα τὰς χεῖρας διὰ πειροφρονητικοῦ βλέμματος ἐφαίνετο ὅτι οὐδόλως ἐνδιεφέρετο δι' ὅ,τι συνέβαινε, ὡς

θὰ ἔπραττε πεποιοῦσα ἐπὶ τῇ ἀθωότητι αὐτῆς ἑτέρα γυνή.

Ὁ κόμης κατεπράυνε τὴν ἀρχομένην νὰ ζῇ ὀργὴν του. Ἡθέλησε νὰ μείνῃ γαλήνιος.

— Ἀκούσατε, Σάρρα, ἐστὲ λογική, εἶπεν· οὐδὲν ὑπώπτευον, ἡ τύχη μόνῃ με ὠδήγησε ἐνταῦθα... Φρικαλέα ἀμφιβολία με κατέλαβεν, εἶναι ἀληθές... Ἀλλὰ μὴ πάντα δὲν νομιμοποιῶσι τοὺς φόβους μου; Νομίζω μάλιστα ὅτι δὲν θέλω δεῖχθῃ λίαν ἀπαιτητικὸς ζητῶν ἐξήγησιν. Ἄν οὐδὲν ὑπάρχῃ τὸ ἀπόδον, μία λέξις ἀρκεῖ... Ἀλλ' εἰπατέ την... Εἶναι ἀνάγκη... τὸ θέλω... εἰδὲ μή...

Ἡ Σάρρα ὠρθώθη πρὸ τοῦ κόμητος με ὀφθαλμοὺς σπινθηροβόλους, ἐτοίμη διὰ τὴν πάλιν.

— Εἰδὲ μή;

— Εἰδὲ μὴ δὲν ἐγγυῶμαι πλέον περὶ ἐμοῦ! ἀνέκραξεν ὁ στρατηγός, οὐτινος τὸ πρόσωπον, ὥχρον ἕως τότε, ἐγένετο καταπόφυρον.

— Μὲ ἀπειλεῖτε; εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή. Ἐχει καλῶς! Δὲν θὰ εἴπω πλέον λέξιν.

— Ἀ! προσέξατε!

Καὶ πρὸς αὐτήν, με τρεμούσας χεῖρας βαδίσας ὁ κόμης, ἐφαίνετο ἐτοιμος εἰς πᾶσαν βίαν. Πρὶν ἢ οἱ μάρτυρες τῆς σκηνῆς λάβωσι καιρὸν νὰ ποιήσωσι βῆμα, ἀφίκετο παρὰ τῇ Σάρρᾳ.

Ἐθεώρησαν ἀλλήλους. Ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἠκτινοβόλει ἀδάμαστος τόλμη· τὰ χεῖλη τῆς εἶχον περιφρονητικὸν μειδίαμα, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γαλήνιον βλέμμα.

Ὁ κόμης ὠπισθοπόρῃσεν ἐν βῆμα. Εἶτα, βλέπων ἑαυτὸν περιφρονηθέντα, ἀνέκραξε διὰ τόνου ἀνεκφράστου ὀδύνης:

— Ἀ! τάλαινα γύναι! Μὲ φονεύετε!

Ἐταλαντεύθη ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ ἐτοιμοῦ νὰ πῆσῃ.

Ἐγένετο πάλιν ὠχρότατος. Ὁ Σεβεράκ ἐποίησεν ἐν βῆμα εἰς βοήθειαν αὐτοῦ. Συγχρόνως ἡ δεσποινὶς Δεσυνή, ὑψώσασα τὸ καταπέτασμα τῆς θύρας, ἤρχετο πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κόμητος.

— Λευκή! ἀνέκραξεν ὁ κ. Καναλέλ.

Καὶ καθήσας ὡς ἡμιθανὴς ἀφῆκε τὴν νεάνίδα ν' ἀσπάζεται τὸ φλέγον μέτωπόν του καὶ νὰ σφίγγῃ τὰς πεπηγυῖας χεῖρας του.

Ἡ Σάρρα ὠπισθοχώρησε παρατηρήσασα τὴν Λευκὴν. Ὁ Φροσσάρ συνελθὼν, εἶδεν εἰς τὴν μεσολάβησιν τῆς δεσποινίδος μέσον σωτηρίας.

— Θὰ μοῦ φανῇ παράξενον, εἶπεν ὁ Μερλώ, ἂν δὲν ἔλθῃ καὶ ἡ κόρη μου...

Βλέπων τὴν Λευκὴν ὁ στρατηγὸς ἐνόμισέ πως ὅτι ἡ φοικώδης σκοτία, ἐν ᾗ διεμάχετο τὸ πνευμά του, ἐφωτίζετο ὑπ' ἀκτινὸς καθαροῦ φωτός.

Ἡ Λευκὴ μετὰ τοῦ κόμητος παρὰ τὸν Σεβεράκ καὶ τὸν Φροσσάρ, πάντα δὲν ἀπέβαινον ἀθῶα καὶ παραδεκτά;

— Σὺ ἦσο ἐκεῖ, τέκνον; ἠρώτησεν.

Εἰ μὴ ἦτο λίαν συγκεκινημένος, ὁ κόμης θὰ ἤκουεν ἐν τῇ σιγῇ τὴν βεβιασμένην ἀναπνοὴν τοῦ Σεβεράκ καὶ τῆς Σάρ-

ρας περιμενόντων μετὰ τρομερᾶς ἀνυπομονησίας τὴν ἀπόκρισιν τῆς νεάνιδος.

Ἡ Λευκὴ ἔρριπεν ἐπὶ τῆς κομῆσεως καὶ τοῦ Πέτρου ἡσυχον βλέμμα καί, περιπτυχθεῖσα τὸν γέροντα ἵνα τύχῃ συγνώμης δῆθεν διὰ τὸ ψεῦδός της,

— Ναί, θεῖέ μου, ἤμην ἐκεῖ, εἶπεν.

— Εἰς τὸ σκότος; ἠρώτησεν ὁ Μερλώ.

— Ὁχι, συνταγματάρχα, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις χωρὶς οὐδὲν ν' ἀπώλεσῃ ἐκ τῆς γαλήνης της. Ἡμεθα, ἡ κομῆσσα, οἱ κύριοι οὗτοι καὶ ἐγώ, εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Μόνον ὅταν ἐκάμετε θόρυβον εἰς τὴν θύραν θέλων νὰ ἐμποδίσῃτε τὸν κ. Σεβεράκ τοῦ νὰ ἐξέλθῃ, κατέβη ἡ κομῆσσα, ἵνα ἴδῃ τί συνέβαινεν. Ἐγώ, τ' ὁμολογῶ, ἐφοβήθη, καὶ ἔμεινα ἐκεῖ ἐπάνω, ὅπως ἀκούω...

— Ὅπως ἀκούῃ!

Ὁ Πέτρος ἐθεώρησε τὴν νεάνίδα δι' ἱκετευτικῶν ὀφθαλμῶν. Εἶδεν αὐτὴν ἀφωσιωμένην, ἀποφασιστικὴν, ὡς ἔτοιμον εἰς τὴν θυσίαν μάρτυρα.

Ἐπεθύμει νὰ συρθῇ πρὸ τῶν ποδῶν της, νὰ τῇ κραυγᾷ:

— Ἀποῦ τὰ πάντα ἠκούσατε, γινώσκετε ὅτι μισῶ καὶ καταρῶμαι τὸ ἔγκλημά μου. Ἡξυρετε ὅτι ἂν εἶμαι ἐνταῦθα, ὠδηγήθην διὰ τῆς βίας. Σύγνωτέ μοι ὅτι ἐποίησα ὑμῖν τοιαύτην ἀποκάλυψιν, σύγγνωτέ μοι, ὅτι προσεβλήθη πῶς διὰ ταύτης ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ ἀγιότης τῆς παρθένου.

— Καὶ τί ἐκάμνετε ἐκεῖ, ὡς ἐν συμβουλῇ; ἠρώτησε πρῶτος ὁ κόμης.

Ἡ Λευκὴ ἐδίστασε. Ἐνδοῦσα εἰς τὴν γενναιοῦτητα τῆς καρδίας της τοῦ νὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς εἰς τοὺς τόσῳ σπουδαίως ἀπειλούμενους, θέλousα νὰ κωλύσῃ τὸν κόμητα τοῦ ν' ἀποκαλύψῃ τὴν παγερὰν ἀλήθειαν, ἐρρίφθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς μὴ σκεφθεῖσα τί ἔπραττε.

Καὶ τότε ἔπρεπε νὰ ἐξεύρῃ αἰτίαν τινὰ συλληφθεῖσα εἰς τὴν παγίδα τοῦ ψεύδους ἔδει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπατώσα. Ἀλλὰ τί νὰ εἴπῃ; Ὁ Φροσσάρ ἦλθεν εἰς ἐπικουρίαν τῆς νεάνιδος.

— Ἐὰν ἐπιτρέπετε στρατηγέ, θέλω ἐξηγήσῃ ὑμῖν τὸ πρᾶγμα; εἶπε καταμετρῶν διὰ τοῦ βλέμματός τὸν Μερλώ, μορφάζοντα ἐν τῇ γωνίᾳ του. Εἶναι ἀπλούστατον...

Ἡ ἐπέμβασις τοῦ Φροσσάρ ὑπῆρξε τιμωρία διὰ τὸν Σεβεράκ. Πῶς ἔμελλε ἄρα νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα. Αἱ λέξεις «εἶναι ἀπλούστατον», τῷ ἐφάνησαν προσβλητικαὶ ὡς ῥάπισμα.

Ὁ Φροσσάρ ἐξηκολούθησε.

— Συνώδευον τὸν Σεβεράκ μέχρι τῆς ὁδοῦ. Νομίζω, εἰδάτε ἡμᾶς ἀναχωροῦντας. Καθ' ὁδὸν τὸν ἠρώτησα, ὡς με συνεβούλευσατε, ἐνθυμεῖσθε. Ἡθέλησα λοιπὸν νὰ μάθω τοὺς λόγους τῆς κατηφείας του, τὰ αἰτία τῆς αἰφνιδίας ἀναχωρήσεώς του. Οἱ λόγοι φίλου εἰς τὰς στιγμὰς, καθ' ἃς ἡ καρδία συσφίγγεται πολυμέριμος, εἶναι μεγάλη παραμυθία, ἀνακούφισις, μέγα τι.

Ὁ Φροσσάρ ἀφίετο ἤδη παρὰσυρόμενος

ὑπὸ τῶν ρητορικῶν ἀποτελεσμάτων, βέβαιος περὶ τῆς νίκης. Ἐθώπευε τὰς περιόδους, διεκύβευε συγκινητικὰ ἐπιθέτα.

Ὁ Σεβεράκ, ἡ Σάρρα καὶ ἡ Λευκὴ, διαβλέποντες ἤδη τὸν σκοπὸν, πρὸς δὲ ἔτεινεν ὁ νεάνις, διετέλουν ὡς ἐπὶ πυρᾶς.

— Ὁ Πέτρος συνεκινήθη πῶς, μοὶ ὁμολόγησεν ὅτι ἤρπτο πρὸ πολλοῦ, ἄνευ ἐλπίδος, νεάνιδος τινος ὑψηλῆς καταγωγῆς καὶ μεγάλης περιουσίας. Πῶς λοιπὸν οὗτος, φέρων τόσον μικρὸν ὄνομα καὶ ἐλαχίστην πατρικὴν περιουσίαν, νὰ τολμήσῃ νὰ ἐλπίσῃ τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος ταύτης; Δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐκτεθῇ εἰς ταπεινωτικὴν ἀποποίησιν· προὔτιμα νὰ ἐκπατρισθῇ, νὰ ζῇσῃ ἢ ν' ἀποθάνῃ μακρὰν αὐτῆς. Βιάσας δὲ αὐτὸν διὰ τῶν ἐπανειλημένων ἐρωτήσεών μου, τὸν ἠνάγκασα νὰ μοὶ εἴπῃ, ὅτι ἐκείνη ἦν ἡγάπα...

— Φροσσάρ, διέκοψεν ὁ Σεβεράκ, ἱκετεύων τὸν φίλον του νὰ σιγήσῃ.

— Ἐξακολουθεῖτε, ἀνέκραξεν ὁ κόμης, σὰς διατάττω...

— Ἀγαπητέ μοι, οἱ διαταγμοὶ εἶναι τώρα ἄνευ λόγου, εἶπεν ὁ Φροσσάρ, ἀποῦ ἐκτὸς τοῦ κόμητος πάντες γινώσκουμεν τὰ αἰσθήματα, ἅτινα διατρέφεις... Ἡλθεν ἡ στιγμή τοῦ ὁμιλῆσαι παρρησία. Αἱ λοιπὸν, στρατηγέ, ἐπειδὴ ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ αὐρίον, τῷ ἀπέδειξα ὅτι εἶναι ἄφρων καὶ τὸν ἤγαγον εἰς τὸν πύργον. Εἰθίσται, ὅταν τις ἐράται, ν' ἀπειθύνηται εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς νεάνιδος... Ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ Σεβεράκ ἐφοβεῖτο ὑμᾶς, ἀπηνυθύνθη εἰς τὴν κυρίαν κομῆσσαν. Καὶ ἂν ὁ συνταγματάρχης Μερλώ, διὰ τῆς ἀπειρισκέπτου ὀρμῆς του, δὲν ἀνέτρεπε πάντα τὰ σχέδιά μας, θὰ ἐμάνθηντε αὐρίον ἡσυχώτατα ἐκεῖνο, ὅπερ ἠναγκάσθημεν νὰ εἴπωμεν ὑμῖν κατόπιν τόσων ἀπειλῶν.

Καὶ ὁ συμβολαιογράφος ἤρχισε νὰ γελᾷ μετὰ τῆς θαυμαστῆς ἡσυχίας ἀνθρώπου χαίροντος ὅτι ἤγαγεν εἰς αἰσιον πέρας τὰς ιδέας του.

Ἡ Σάρρα, πρὸς στιγμήν, ἀπώλεσε τὴν γνῶσιν τῶν ὄντων καὶ τῶν πραγμάτων. Οἱ λόγοι τοῦ Φροσσάρ ἀφίκοντο εἰς τὰ ὦτα αὐτῆς ὡς συγκεχυμένοι βόμβοι.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐβλεπον διὰ μέσου ὁμίχλης.

Ἐνῶ ἐσκέπτετο ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται, διότι πάντα ἀπεκαλύφθησαν, ἐπ' αὐτοφῶν τοῦ πράγματος συλληφθέντος, αἰφνης τόσῳ καλῶς συνεδυσθῆσαν αἱ περιστάσεις, ὥστε οὐδὲν εἶχε νὰ φοβῇται. Μία λέξις ὁμοῦς ἐνεχαράχθη καλῶς εἰς τὸ πνευμά της, ῥίψασα ἄπλετον φῶς, ἡ λέξις: «νεάνις». Ὁ Πέτρος λοιπὸν ἡγάπα νεάνιδα τινα.

Ἡ καρδία της συνεστρέφετο καὶ ῥίψασα ἐπὶ τῆς Λευκῆς καὶ τοῦ Σεβεράκ φοικῶδες βλέμμα, ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄφρων, φανταζομένη τὴν ὀλεθρίαν κατάπτωσιν πασῶν τῶν ἐλπίδων της, τὴν ἀνεπανόρθωτον ἀπόπτυσιν πασῶν τῶν ὀνειροπολημάτων της.

Ὁ Φροσσάρ, πλησιάζας ὅπως κωλύσῃ τὸν κόμητα τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν σύζυγόν του, ἥς ἡ παραφορὰ ἦτο ἐπίφοβος, ἐψιθύρισε χαμηλοφῶνως:

— Προσοχή, θὰ καταστρέψετε πάντα, διότι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς τοῦ Πέτρου.

Αὕτη συνήλθε πῶς, ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πέτρου καὶ εἶδεν αὐτὸν κατηφῆ καὶ καταβεβλημένον.

Ἐζήτησε ν' ἀνιχνεύσῃ ἀποκάλυψιν τινα ἐν τῇ μορφῇ αὐτοῦ.

Ἠγάπα ἄρα νεανιδά τινα; Ἠγάπα ἄλλην ἐκτὸς αὐτῆς;

Ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ παρέστη αὐτῇ ἀκίνητος καὶ ὠχρά.

Δὲν ἀμφέβαλλε.

Τὴν Λευκὴν ἠγάπα.

Ναί, ὁ ἄθλιος προὔδιδεν αὐτήν, καὶ πρὸ πολλοῦ ἡ καρδία του δὲν ἀνῆκεν εἰς αὐτήν.

Καὶ πῶς εἶχεν ἐμπιστοσύνην καὶ τόσῃν τύφλωσιν, ὥστε νὰ μὴ τὸ ὑποπεύσῃ; Ἐτριξε τοὺς ὀδόντας, ἐννοήσασα ὅτι συνελήφθη εἰς τὴν ἐπιδεξιῶς ὑπὸ τοῦ Πέτρου στηθεῖσαν παγίδα.

Ὡστε προὔκειτο ἢ νὰ καταστρέψῃ ἢ νὰ σώσῃ αὐτόν. Αἱ λοιπὸν, εἶπε καθ' ἑαυτήν, θὰ τὸν σώσω, θὰ μοὶ ὀφείλει τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν του.

Θὰ τὸν ὑποτάξω διὰ τῆς ἀφοσίωσός μου, ἀφοῦ δὲν τὸν κατέχω διὰ τοῦ ἔρωτος.

— Ὡστε, ὅτε ἀπεποιεῖσθε νὰ μείνητε, Σεβεράκ, ἤγεσθε εἰς τοῦτο, διότι ἡγαπάτε τὴν δεσποινίδα Δεσυνή; εἶπεν ὁ στρατηγὸς μετὰ σοβαρότητος. Δὲν ἐτολμάτε νὰ μοὶ αἰτήσητε τὴν χεῖρά της; Τοῦτο ἀκριβῶς μ' ἐκπλήττει, κατόπιν τῶν δειγμάτων τῆς ἀγάπης μου ἂν εἶπα ἔδωκα ὑμῖν. Ἐγινώσκετε οὐχ' ἥττον πόσον ὑπεληπτόμην ὑμᾶς. Ἠξεύρετε ὅτι, δι' ἐμέ, γενναῖος στρατιώτης, οἷος ὑμεῖς, ὑποσχόμενος πολλὰ ἐν τῷ μέλλοντι, ἰσοφαρίζει πρὸς εὐπατρίδην, καὶ ἵσταται πολὺ ὑψηλότερα τοῦ ἑκατομμυριοῦχου. Πόθεν λοιπὸν προήρχετο ἡ δειλία αὕτη;

Ὁ Φροσσάρ δι' ἐνὸς βλέμματος ἔνευσε τῷ Πέτρῳ νὰ λάβῃ θάρρος. Ἀλλ' ἡ καρδία τοῦ νέου ἐξεχειλίξεν ὑπὸ τὴν ταράττουσαν αὐτὸν τρικυμίαν. Αἰσθανθεὶς ὁμῶς τὴν ἀνάγκην τοῦ ὑπερασπίσαι ἑαυτόν, καὶ πείσαι:

— Μ' ἐπληρώσατε εὐεργεσιῶν, ἀπεκρίνατο. Μετὰ τόσας ἀγαθότητας, ὧν δὲν ἤμην τὸ πλεῖστον ἄξιος, ἡσχυνόμην ὅπως τολμήσω καὶ αἰτήσω παρ' ὑμῶν ἀκόμῃ ἄλλην, ἀπειράκις μεῖζονα τῶν ὅσων μοὶ ἔδωκατε. Μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ ἡ ἀπόστασις εἶναι τόσον μεγάλη, εἴθε τόσῃ εὐγενοῦς καταγωγῆς, τόσῃ ἐλευθέριας, ὥστε οὔτε κἂν ἐφάνταζόμην νὰ ὑψωθῶ μέχρ' ὑμῶν...

Διὰ τῶν λόγων τούτων, διὰ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς του, ὁ Πέτρος συνεκίνησεν ἄκρως τὸν κόμην.

Δὲν ἡγαπάτε λοιπὸν εἰλικρινῶς; εἶπεν ὁ κόμης ἀναλαβὼν καὶ βλέπων τὸν Πέτρον λίαν τετραγμένον. Ὁ διακαὴς ἔρως ὀφείλει νὰ ὑπερνικᾷ ὅλα τὰ κωλύματα.

— Ἀ! ἂν ἠδύνασθε ν' ἀναγνώσητε ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας μου, ἐπανελάθεν ὁ νέος, θὰ ἐβλέπετε ὅποιον ἀναλλοίωτον ἔ-

ρωτα ἀφιέρωσα εἰς ἐκείνην, ἥς οὔτε κἂν τολμῶ ἀκόμῃ νὰ προφέρω τὸ ὄνομα πρὸ ὑμῶν. Θὰ ἐβλέπετε πόσον εἶμαι δυστυχής!

Ὁ κόμης δὲν ἤκουε πλέον τὸν Σεβεράκ. ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Πῶς ν' ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθειαν; Πάντες εἶναι συνεννοημένοι, ὅπως μὲ ἀπατήσωσιν; Ἐὰν ἀληθῶς ὁ Πέτρος εἶναι ἐνταῦθα διὰ τὴν Λευκὴν, ὑπάρχει μέσον νὰ τὸ μάθω...

Ἐστράφη πρὸς τὴν δεσποινίδα.

— Ἡκουσας, τέκνον μου, πᾶν ὅ,τι ἐλέχθη. Γινώσκεις τὸν Σεβεράκ πρὸ πολλοῦ. Ἡ εὐτυχία του εἶναι εἰς τὰς χεῖράς σου, τὸ εἰξεύρεις; Αἱ λοιπὸν ἂν σοὶ τὸν προσέφερων διὰ σύζυγον, ἤθελες τὸν δεχθῇ;

Ἡ Λευκὴ ἐτήρησεν, ἐπὶ τινα στιγμὴν, τρομερὰν σιγὴν. Διανοεῖτο:

— Ἄν ἀποποιηθῶ, τὸ πᾶν ἀποκαλύπτεται. Ἡ κόμηςσα ἀπόλλυται, αὐτὸς ὁ θεὸς μου, ὁ τόσον πρὸς με ἀγαθὸς φανεῖς, θὰ ταφῇ ἡθικῶς.

Ἀλλ' ἂν δεχθῇ... Ἐφρικίασε. Νὰ γείνη σύζυγος ἐκείνου, οὐ τόσον ἤρᾳτο τὸ πρόσθεν, καὶ οὐ ἔρᾳται ἀκόμῃ τόσον, ἀλλ' ὃν δὲν δύναται πλέον νὰ ἐκτιμᾷ, δὲν ἤθελεν εἰσθαι ἢ μεγίστη τῶν βασάνων;

— Μῆπως ἀποποιεῖσαι; ἠρώτησεν ὁ κόμης ὑπ' ἀφορήτου ἀνυπομονησίας κατατροχόμενος. Διὰ τίνα λόγον; Σὲ παρακαλῶ, ὁμίλει, διότι πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας σου.

— Θεέ μου! εἶπεν, ὑμεῖς, φαίνεται, θεεῖ, μὲ ὑποβάλλετε ὑπὸ ἀνάκρισιν. Ἡ θέσις αὕτη εἶναι ἀλγευνότατη δι' ἐμέ. Μὲ βιάζεστε ν' ἀποκαλύψω τὰ ἀποκρυφότερα αἰσθηματά μου, τὰς μᾶλλον ἀπορρήτους ιδέας μου καὶ δημοσίᾳ. Τίς νεανὶς εἰς τὴν θέσιν μου, δὲν θὰ ἐστενοχωρεῖτο, δὲν θὰ ἡσχύνετο; Ἀ! πιστεύσατε ὁμῶς, εἶμαι ἐτοιμὴ τὸ πᾶν νὰ πράξω ὅπως εὐχαρίστησω καὶ καθησυχάσω ὑμᾶς. Ἀφοῦ δὲ ἡ ἀνάπαυσις σας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀποκρίσεώς μου... Αἱ λοιπὸν! ναί, γινώσκω ὅτι ὁ Σεβεράκ μὲ ἀγαπᾷ, καὶ πρὸ πολλοῦ. Δὲν εἶχεν ἀκόμῃ ὁμιλήσει τι, ἀλλ' αἱ γυναῖκες ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἶναι λίαν ὀξυδερκεῖς. Θὰ παρετηρήσατε ἴσως, ὅτι τὴν ἐσπέραν ταύτην, ὅτε μᾶς ἀπεχαιρέτισεν, ἤμην συγκεκινημένη καὶ τεταραγμένη, διότι ἔβλεπον αὐτὸν μετὰ βαθείας λύπης φεύγοντα καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν ἀναχαιτίσω...

Ὁ Πέτρος ἐποίησε κίνημά τι, ὅπως ριφθῇ εἰς τοὺς πόδας τῆς Λευκῆς. Δι' ἐνὸς βλέμματος, ἡ νεανὶς κατήλωσεν αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν του.

— Ὡστε συναινεῖς νὰ γείνης σύζυγός του; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Προθυμότατα, ἀπεκρίνατο ἡ δεσποινὶς Δεσυνή, καὶ εὐθαρσῶς προσέθηκε: Εὐχαριστῶ ὑμᾶς μάλιστα, διότι μοὶ ἀσφαλίζετε τὸ μέλλον μου.

— Αἱ λοιπὸν, Σεβεράκ, ἡ δεσποινὶς εἶναι ἰδική σας, τὴν δίδω ὑμῖν.

Ἡ Σάρρα οὐδὲν κίνημα ἐποίησεν, οὐδὲν στεναγμὸν ἀφῆκεν. Αἱ ὀφρὺς αὐτῆς συνεσπῶντο, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκοιλάνθησαν

γενόμενοι μέλανες, ὥσπερ προσεβλήθησαν ὑπὸ κεραυνοβόλου δεινοῦ.

Ἐθεώρησε τὸν Πέτρον, οὐτινος ὁ κόμης ἤνου τὴν χεῖρα μετὰ τῆς χειρὸς τῆς Λευκῆς, οἶονεὶ λέγουσα: Βλέπεις; ἀνέχομαι θαρραλέως τὴν ἐπιβαλλομένην μοι φρικώδη ποιήν. Ἐγκαρτερῶ χάριν σοῦ. Τὸ ἀναγνωρίζεις τοῦλάχιστον; Εἶδε τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἐν συγκινήσει, ὅτε ὁ κόμης εἶπε:

— Περιπτύχῃτε, τέκνα μου.

Καὶ ἔφριξεν, ὅτε ὁ Πέτρος ἤψατο διὰ τῶν χειλέων του τῆς παρειᾶς τῆς δεσποινίδος, ἀλλ' ὤφειλε ν' ἀποκριθῇ εἰς τὸν σύζυγόν της, ἐρχόμενον ταπεινῶς πρὸς αὐτήν, καὶ εἰπόντα:

— Ἐφάνην πῶς ζωηρὸς πρὸ ὀλίγου. Σύγγνωτέ μοι.

Αὕτη ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, μὴ τολμῶσα εἰσεῖναι νὰ ὁμιλήσῃ, φόβῳ μὴ ἡ φωνὴ της ἦτο πολὺ μεταβεβλημένη.

Ὁ Φροσσάρ, ἐπιδεξιῶς ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν, ἐλκύσας τὴν προσοχὴν τῆς ταλαίηνης γυναικὸς, συνελθούσης πῶς.

— Λοιπὸν, γέρον σύντροφε, εἶπεν ὁ κόμης εἰς τὸν Μερλώ, βλέπεις τί ἀξίαν εἶχον οἱ φόβοί σου καὶ αἱ ὑποψαί μου; Ἐγνηράσαμεν, φίλε μου, καὶ δὲν βλέπομεν καθαρά. Τώρα, Φροσσάρ, συνοδεύσατε τὸν φίλον σας, καὶ τὴν φορὰν ταύτην, μὴ τὸν ἐπαναγάγῃτε.

Ἡ Λευκὴ ἐποίησε βήματά τινα πρὸς τὸν Σεβεράκ ἐξερχόμενον. Καί, ἐλθοῦσα ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας:

— Κύριε, εἶπεν, ἤμην εἰς τὸ γνωστὸν ὑμῖν μέρος κεκρυμμένη, ὥστε ἤκουσα πάντα. Ἐθυσίασα ὁμῶς ἑμαυτὴν ὅπως σώσω τὴν τιμὴν ἐκείνου, ὃν προσεβάλατε. Ἀλλὰ μάθετε ὅτι δὲν σὰς ἀγαπῶ, καὶ οὐδέποτε θὰ σὰς ἀγαπήσω.

Ὁ Σεβεράκ ὑπεκλίνετο ἀπέναντι τῆς ἀποφάσεως ταύτης, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, καὶ συντετριμμένος τὴν καρδίαν ἐξῆλθε.

ΙΖ'

Ἐν τῷ λαπρῶς ἐπιπλωμένῳ καὶ ὑπὸ βρρυτίμων τριχάπτοις πολυτελέσι κεκοσμημένων παραπετασμάτων θαλάμῳ της, ἡ Σάρρα κεκλεισμένη ἠδυνήθη νὰ παραδοθῇ ἀφόβως εἰς τὴν λύσαν τοῦ πάθους της.

Μακρὰν τῆς παρουσίας τοῦ συζύγου της, τοῦ Σεβεράκ καὶ τῆς Λευκῆς, μὴ διατελοῦσα ὑπὸ τὴν φρίκην τῆς ἀπειλῆς, ἐπανευροῦσα ἄπασαν τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματός της, εἶπε καθ' ἑαυτήν ὅτι ἐνεπαίχθη οἰκτρῶς.

Ὁ Φροσσάρ μετὰ πολλῆς εὐφυΐας ἠδυνήθη νὰ συγκαλύψῃ ὅλα τὰ ἐγκληματικὰ φαινόμενα τῆς ἐσπέρας ἐκείνης.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Λευκὴ ὠφελήθησαν ἐξ αὐτῆς. Ἠγαπῶντο, ἔμελλον ν' ἀνῆκωσιν ὁ μὲν εἰς τὸν δέ, καὶ αἰτία ἦτο αὕτη.

Διετέλει καθεζομένη, καὶ τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ γόνατος ἐρείδουσα, διανοεῖτο βαθέως, δὲν ἐκλαίει, διότι ὁ ἐγκέφαλος αὐτῆς, πῦρ καταβρωτικὸν γενόμενος, ἀπερρόφα τὰ δάκρυα.

Ἐξήτει μέσον διαρρήξεως τοῦ γάμου τούτου. Ἦτο ἀδύνατον νὰ τελεσθῇ, δὲν ἤθελε. Ἡ τιμὴ ἐπέταττε τῷ Πέτρῳ νὰ μὴ τὴν καταλίπῃ.

Ἐπειτα ἠδύνατο νὰ ᾗ εὐδαίμων μετ' ἄλλης; Ἡ συνείδησίς της, ἣν προσεπάθει ν' ἀποστομώσῃ, ἐξεγείρετο καὶ ὠμίλει. Ἀνεμιμνήσκετο τῆς ψυχρότητος τοῦ Σεβεράκ, τῆς ἐπιμονῆς του εἰς τὸ νὰ τὴν ἀποφεύγῃ, καὶ παντὸς ὅ,τι ἐπραξεν ὅπως μὴ ἀκούῃ.

Τὰ πάντα μετῆλθεν ἵνα παρατείνῃ τὴν ἐπίπλαστον ἐκείνην ἡσυχίαν τῆς καρδίας της. Ἀλλὰ κεραυνόβλημα ἐφώτισε τὴν σκοτίαν, ἐτάραξε τὴν σιγὴν, ὥφειλε ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως ἴδῃ, ὅσῳ φρικῶδες καὶ ἂν ἦτο τὸ θέαμα.

Ὁ Σεβεράκ δὲν ἠγάπα αὐτὴν πλέον, ἠγάπα ἄλλην. Ὑπὸ ὀδυνηρᾶς κυριευθεῖσα κατηφείας, ἐσκέφθη ν' ἀποθάνῃ.

Ἐν στιγμῇ γενναίας ὑπερφηφείας, εἶπε καθ' ἑαυτήν, ὅτι αὕτη ἦτο τὸ μόνον κώλυμα μεταξὺ τοῦ ζεύγους τούτου καὶ τῆς εὐδαιμονίας.

Ζῶσα ἐχώριζεν αὐτὰ διὰ τῆς ἀναμνήσεως, ἀπαύστως ὑπὸ τοῦ σφάλατος ἀνανευρούμενης. Νεκρά, ἐπέτρεπεν αὐτοῖς τὴν λήθην, τόσῳ εὐκόλως ἐπερχομένην, φεῦ! ἐν τῇ καρδίᾳ.

Πᾶσα δυσπιστία μεταξὺ αὐτῆς ἤθελεν ἐξαλειφθῇ, πᾶσα προκατάληψις ἐξασθενίσῃ, καὶ ἤθελον ζῇ εὐδαίμονες.

Αὕτη δὲ θὰ ἦτο ὑπὸ τὸ ψυχρὸν χῶμα, ἐνῷ ἐκεῖνοι θὰ ἐθαδίζον ἐν τῇ ἀκτινοβολίᾳ ζέσει τῶν ἐρώτων των. Καὶ θὰ ἐγεύοντο ἄλλοι τὰς τόσας εὐφροσύνας, ὥς αὕτη ὠνειροπόλησε. Ἀλλή τις θὰ ἐκρέματο ἐν μέθῃ ἐξάλλῃ εἰς τὸν βραχίονα ἐκείνου, ἐφ' οὗ αὕτη τόσῳ θυμηδῶς ἠρείδετο.

Ἀλλή θὰ ἔβλεπε τοὺς θωπευτικούς καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς ἐκείνους, ὧν τὸ βλέμμα ἀντηνέκλα τὸ φῶς της.

Ἀλλή θὰ ἐδέχετο καὶ θ' ἀπέδιδε τοὺς ἀσπασμούς ἐκείνους, οὔτινες ὠφείλοντο αὐτῇ. Ἐν ταῖς σκέψεσι ταύταις, κατελήφθη ὑπὸ λύσεως, ἐξετράπη τοῦ λογικοῦ, ἀφῆκεν ἀπελπιστικὰς κραυγὰς, καὶ διὰ τῶν ὀξέων ὀδόντων της ἐσχίσε μανιωδῶς τὸ μανδύλιόν της, μὴ δυναμένη νὰ σπαράξῃ τὴν ἀντερωμένην της. Ἀνέκραξε:

— Ποτέ! δὲν θὰ γείνῃ! Θὰ τὴν πνίξω κάλλιον διὰ τῶν χειρῶν μου. Ἄν τὴν θέλῃ, θὰ τὴν ἀποκτίσῃ νεκράν.

Ἦτο φρικῶδες οὕτω, μὲ τὴν ὀπισθεν δεδεμένην χρυσόξανθον κόμην της, τὰς χεῖρας σπασμωδικῶς τεταμένας, τὰ χεῖλη ξένως γελῶντα.

Ἡ ἀγρία αὐτῆς φύσις, καμφοθεῖσα πρὸς στιγμὴν, ἀνεφαίνετο ἐν ὅλῃ τῇ ἀδαμάσῳ αὐτῆς σφοδρότητι.

Παρεσύρετο ἀκαθέκτως ὑπὸ τῶν δεσποζόντων αὐτὴν ἐνοστίκων. Ἐξήτει ὅπως κατισχύσῃ ἡ θέλησίς της.

Ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ ὧτα δουλικῶς αὐτῇ ὑπεύκοντα, ἢ πιστὸν ἐραστὴν.

Ἀδιάφορον αὐτῇ ἂν ἠγαπᾶτο. Εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀγαπᾷ. Ἐν δὲ μόνον ὃν ἠδυνήθη ν' ἀγαπήσῃ, τὸν Πέτρον. Δὲν ἀνεχαίτισθη ὑπὸ τῶν προλήψεων τοῦ κόσμου,

οὐδόλως ἐσκέφθη νὰ καλύψῃ τὴν εὐσχημοσύνην.

Ἦτο ἐτοίμη νὰ ὑπερπηδήσῃ ὅλους τοὺς φραγμούς, νὰ συντρίψῃ ὅλας τὰς κοινωνικὰς πέδας. Διανοεῖτο ν' ἀναχωρήσῃ, νὰ καταλίπῃ τὸν σύζυγόν της, καὶ συμπαρалаμβάνουσα τὸν Πέτρον νὰ φύγῃ μετ' αὐτοῦ μακρὰν τῶν ἀνθρωπίνων ἐλεεινοτήτων.

Ἡ Ἰνδία μετὰ τοῦ πυρίνου οὐρανοῦ της εἴλκυεν αὐτήν.

Ἐν λαμπρῷ ἀντικατοπτρισμῷ ἔβλεπε μαγικόν τι ἀνάκτορον ὑπὸ τὴν πρᾶσιαν οὐρανομήκων δένδρων κεκρυμμένων καὶ διὰ διαυγοῦς λίμνης περιβαλλόμενον.

Ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς μαλθακότητος καὶ τῆς ἡδυπαθείας τοῦ ἀνατολικοῦ βίου, παρὰ τὸν Πέτρον, θὰ ἦτο εὐδαίμων.

Καταβιβρωσκομένη ὑπὸ ἐπιτεταμένου πυρετοῦ, ἐφέρετο διὰ τῆς παραφρονούσης φαντασίας της, πρὸς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων.

Ἦρρεῖτο ὑπὲρ τὴν γῆν, οὐδὲν αὐτὴν ἀνεχαίτιζεν.

Ἰπτατο εἰς εὐδαίμονας χώρας, ἐνθα συνέζη μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της.

Δὲν παρεδέχετο δὲ ὅτι ἐκεῖνος ἠδύνατο ν' ἀποποιηθῇ τοῦ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Εἶχεν ἀποφασίσει νὰ τὸν βιάσῃ, ἀσφαλίζουσα αὐτῷ ὑπαρξίν ἀγγελικῆς εὐτυχίας.

Τοῦ φωτὸς διηθουμένου διὰ τῶν παραπετασμάτων, εἶδε τὴν πραγματικότητα τῆς θέσεώς της.

Πρὸς στιγμὴν ἀνεμνήσθη ὅτι δὲν εἶχεν ἐν ταῖς χερσὶ τὴν παντοδύναμον ράβδον τῶν μάγων, καὶ ὅτι, ἂν ἤθελε νὰ κατισχύσῃ εἰς τὴν ἀρξαμένην πάλιν, ἔδει νὰ συνενώσῃ ὅλας τὰς δυνάμεις της, νὰ ἐνεργήσῃ ἐφ' ἀπαξ μετὰ θάρρους καὶ συνέσεως. Μὲ βεβαρυμμένην κεφαλὴν καὶ σῶμα ἐξηντηγμένον, κατεκλίνετο καὶ ἐκοιμήθη ὕπνον ταρταττόμενον ὑπ' ὀδυνηρῶν ὀνείρων σπαρακτικῶν καὶ πενθίμων σκηνῶν ἀνάπλεων.

Ἐγερθεῖσα, ἐπανεῦρεν ἅπαν τὸ σθένος αὐτῆς, συνέστησε τὰ σχέδιά της, καὶ ἠθέλησε νὰ παραστῇ εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν μὲ ἡσυχον μορφήν, ἐφ' ἧς νὰ μὴ ὑπῆρχε τὸ ἐλάχιστον ἴχνος τῶν τρομερῶν παραφορῶν της.

Ἦθελε ν' ἀρχίσῃ τὴν προσβολὴν ἀπὸ τῆς Λευκῆς.

Ἡ ἀληθὴς ἐχθρὸς ἦτο ἡ κατηφής, σιωπηρὰ καὶ ψυχρὰ νεᾶνις. Τίνας διαθέσεις ἄρα ἔμελλε νὰ εὕρῃ εἰς αὐτήν;

Ἰσως ἔντρομος ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων, ὥς ὥφειλεν εἰς τὴν τύχην, ἔμελλε νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τῆς Σάρρας, ὅπως πλάσωσι μέσον τι δι' οὗ νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἀναβολή, τοῦλάχιστον, ὁ γάμος.

Ἰσως, παραφερομένη ὑπὸ τοῦ μίσους κατ' ἐκείνης, ἥτις εἶχε λάβῃ τὸν ἄνδρα, ὃν ἠγάπα, θ' ἀπεποιεῖτο νὰ θραύσῃ τὴν ἐνώπιον τοῦ κόμητος συμβληθεῖσαν ὑποχρέωσιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται· εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑΣ

ὥς κάλλιστον καὶ εὐθηνώτατον ἀπ' ὅλα τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα συνιστῶμεν τὸ ἐξαιρετικῶς καλλιτεχνικὸν καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του, διὰ τὴν ποικιλίαν, τὴν χάριν καὶ πρωτυπίαν του, τὸ ποιητικὸν δῶρον τοῦ κ. Ι. Τσακσιάνου. Τόμος κομψός, καλλιτυπ. στατος, ζηλευτός, ἐκ 312 μωσχοβολισμένων σελίδων, μετὰ πλουσιωτάτου ἐξωφύλλου, δυνάμενος νὰ φέρῃ τέρψιν καὶ στολισμὸν ὅπου καὶ ἂν εὐρεθῇ, ἀποκτᾶται ἀντὶ **δρ. 1.50**, καὶ χρυσόδετος ἀντὶ **δρ. 2**, προστιθεμένων διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις λεπτ. 25 διὰ ταχυδρομικά. Ἐν αὐτῷ μεταξὺ τῶν 145 εὐτραπέλων καὶ σοβαρῶν ἀσμάτων του, εἰς τὰ πολυχαριτωμένα τραγούδια καὶ τῆς κιθάρας ἀπαντᾷ κάνεις καὶ τὰ δημοτικώτατα ἥδη καταστάντα:

- «Ἀχ, πῶς ἔμπορεῖς κι' ἀλλάξεις τὴν καρδιά σου»,
- «Γιατί πονῶ καὶ κλαίω νὰ μάθῃς μ' ἐρωτᾷς»,
- «Ἀχ, γιατί νὰ σ' ἀγαπήσω»,
- «Θυμήσου, ἀσπλαχην, τὸν ἔρωτά μας»,
- «Ρίχνω ἐπάνω σου ἓνα βλέμμα 'ποῦ ἡ ψυχὴ μου [ἐπιθυμῇ],
- «Τῆς γῆς τὰ πλάσματα ἀποσταμένα, στοῦ ὕπνου [γέρνουνε τὴν ἀγκαλιά],
- «Μία μόνον ποθῶ καὶ λατρεύω 'ποῦ τὸν κόσμον στο- [λίζει ἡ μορφή της],
- «Εἰς τὸ γιάλδ' ἐκαθόμουνα προχθὲς τὸ μεσημέρι»,
- «Τῆς ταλαίπωρης ψυχῆς μου τραγουδῶ τὸ μυστικόν»,
- «Ἀχ, καὶ γιατί νὰ μὴ μπορῶ, ἀφρόπλαστε φο- [νῆά μου,

καὶ τόσα ἄλλα, μετὰ ὅποια, βοσκοπούλαις καὶ μοδιστρούλαις, ἢ δεσποινῖς τοῦ σαλονιοῦ καὶ ὁ νυχτοτραγουδιστῆς τῆς κιθάρας, χρόνια τώρα γλυκονανουρίζουν τῆς καρδύ- λας τοὺς τὰ πάθη. Δι' αὐτὸ ἀπ' ὅλα τὰ πρωτοτοχρονιάτικα δῶρα συνιστῶμεν τὰ ποιήματα τοῦ κ. Τσακσιάνου

ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑΣ!

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Πραστείου ἀρ. 10.